

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Pardubický kraj**, IČ 70892822, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, zast. Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou, se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2016, č. j. 45314/16/5000-10470-702394, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 22. 5. 2019, č. j. 52 Af 70/2016 - 115,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Finanční úřad pro Pardubický kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 16. 3. 2016, č. j. 359910/16/2800-31471-609249, vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 798.915 Kč. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že žalobci byla na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace reg. č. CZ.1.04/4.1.00/42.00008 ze dne 22. 2. 2010, ve znění Rozhodnutí o změně č. 1 ze dne 3. 8. 2010, Rozhodnutí o změně č. 2 ze dne 14. 8. 2010, Rozhodnutí o změně č. 3 ze dne 4. 5. 2012, Rozhodnutí o změně č. 4 ze dne 21. 9. 2012 a Rozhodnutí o změně č. 5 ze dne 12. 11. 2012 (dále souhrnně jen „Rozhodnutí“) poskytnuta v rámci Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost dotace Ministerstva vnitra (dále též „poskytovatel“) na realizaci projektu „Efektivní veřejná správa a přátelské veřejné služby - Smart administration“ reg. č. CZ.1.04/4.1.00/42.00008 (dále jen „Projekt“). Součástí Rozhodnutí byl Metodický pokyn pro zadávání zakázek Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost verze 1. 3 (dále jen „Metodický pokyn“). Žalobci

byly poskytnuty finanční prostředky v celkové výši 6.574.064,18 Kč. Žalobce v rámci Projektu vyhlásil výběrová řízení na pět veřejných zakázek, přičemž daňová kontrola byla omezena na tři veřejné zakázky:

Veřejná zakázka Aktualizace programu

[2] Správce daně poukázal na to, že žalobce ve výzvě k podání nabídek u této veřejné zakázky v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval, aby v řešitelském týmu byly „2 osoby s doloženou znalostí problematiky regionálního rozvoje v Pardubickém kraji.“ Tento požadavek vyhodnotil správce daně jako neodůvodněný, neboť zakázku mohli kvalitně zpracovat i uchazeči se zkušenostmi z jiných regionů. Žalobce tak porušil princip nediskriminace, jak je obsažen v kapitole 1. Společná ustanovení pro zadávání zakázek pod bodem 3 písm. c) Metodického pokynu. Současně žalobce nezveřejnil dodatečné informace, které si vyžádaly společnosti DHV CR, s.r.o., GaRep, s.r.o. a GRANTIKA České spořitelny na stránkách www.esfcr.cz a o těchto dodatečných informacích nevyrozuměl uchazeče QUARTUS, s.r.o. Uvedená porušení vyhodnotil správce daně jako nedodržení povinnosti podle části II. Povinnosti příjemce dotace bodu 8. 1. Rozhodnutí, podle kterého má příjemce dotace povinnost postupovat v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), a s pravidly stanovenými Metodickým pokynem. Žalobce podle správce daně nedodržel podmínky stanovené v Metodickém pokynu a v Rozhodnutí při realizaci této veřejné zakázky, přičemž uhradil faktury za požadovaná plnění ve výši 1.125.600 Kč.

Veřejná zakázka Koncepce rozvoje

[3] Žalobce ve výzvě k podání nabídek u této veřejné zakázky v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval: „Dodavatel předloží seznam min. tří významných služeb pro územní samosprávný celek v minimální výši každé z nich 300 000 Kč, které dodavatel poskytoval v posledních pěti letech...“ Uvedený požadavek byl podle správce daně stanoven v rozporu s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť podle zmíněného ustanovení lze požadovat seznam významných služeb za poslední tři roky. Současně požadavek doložit seznam služeb poskytovaných pro územní samosprávný celek byl vyhodnocen jako diskriminační. Žalobce podle správce daně nedodržel podmínky stanovené v Metodickém pokynu a v Rozhodnutí při realizaci této veřejné zakázky, přičemž uhradil faktury za požadovaná plnění ve výši 1.314.000 Kč.

Veřejná zakázka Procesní řízení

[4] Žalobce u této veřejné zakázky ve výzvě k podání nabídek v rámci technických kvalifikačních předpokladů stanovil: „Dodavatel předloží seznam min. tří významných služeb pro územní samosprávný celek v minimální výši každé z nich 500 000 Kč, které dodavatel poskytoval v posledních třech letech.“ Správce daně požadavek doložit seznam služeb poskytovaných pro územní samosprávný celek vyhodnotil jako diskriminační. Podle správce daně požadované plnění mohli plnit i uchazeči, kteří neposkytovali služby pro územní samosprávný celek. Žalobce tak dle správce daně nedodržel podmínky stanovené v Metodickém pokynu a v Rozhodnutí při realizaci této veřejné zakázky a uhradil faktury za požadovaná plnění ve výši 1.320.000 Kč.

pokračování

[5] Správce daně s ohledem na uvedená zjištění uzavřel, že žalobce nepostupoval u výše uvedených veřejných zakázek v souladu s Metodickým pokynem a s Rozhodnutím a uhradil faktury (nezpůsobilé výdaje) za požadovaná plnění v celkové výši 3.759.600 Kč (1.125.600 Kč + 1.314.000 Kč + 1.320.000 Kč). Dotace byla daňovému subjektu poskytnuta ve výši 85 % způsobilých výdajů Projektu. Žalobce porušil rozpočtovou kázeň ve výši 3.195.660 Kč (85 % z částky 3.759.600 Kč). Správce daně s odkazem na zásadu proporcionality stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně z poskytnuté dotace ve výši 25 %, tj. 798.915 Kč (25 % z částky 3.195.660 Kč).

[6] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 10. 2016, č. j. 45314/16/5000-10470-702394, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí správce daně. S výše uvedenými závěry správce daně se ztotožnil a následně reagoval na odvolací námitky žalobce. Uvedl, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže se vyjádřil toliko k veřejné zakázce Aktualizace Programu, kterou vyhodnotil jako veřejnou zakázku malého rozsahu. Nicméně správce daně posuzoval danou zakázku v kontextu celého projektu s tím, že podle Metodického pokynu měla být vyhlášena jako nadlimitní veřejná zakázka. Požadavek na doložení znalostí problematiky regionálního rozvoje Pardubického kraje i žalovaný vyhodnotil jako diskriminační.

[7] Jestliže žalobce nezveřejnil dodatečné informace, které si vyžádaly společnosti DHV CR, s.r.o., GaRep, s.r.o. a GRANTIKA České spořitelny na stránkách www.esfcr.cz a o těchto dodatečných informacích nevyrozuměl uchazeče QUARTUS, s.r.o., porušil princip diskriminace. Ve vztahu k zakázce Koncepce rozvoje žalovaný uvedl, že je diskriminační jak požadavek na doložení seznamu služeb poskytnutých pro územní samosprávný celek, tak i požadavek na doložení seznamu služeb poskytnutých v posledních pěti letech, neboť zákon požaduje doložení služeb pouze za poslední tři roky.

[8] I ve vztahu k požadavku na doložení seznamu služeb poskytnutých územnímu samosprávnému celku u veřejné zakázky Procesní řízení žalovaný konstatoval, že se jedná o požadavek diskriminační. Požadavek na to, aby u veřejné zakázky Aktualizace Programu měly dvě osoby doloženou znalost problematiky regionálního rozvoje v Pardubickém kraji, je neúměrný, neboť nepochybně i osoby z jiných krajů by plnění zakázky mohl splnit.

[9] Žalovaný vysvětlil, že správce daně využil odkaz na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. S056/2008/VZ-03935/2008/520/EM toliko podpůrně s ohledem na podobnost projednávané věci. Je přitom zřejmé, že požadavek na doložení služeb poskytnutých územním samosprávným celkům je diskriminační. Tímto požadavkem totiž žalobce vyloučil z účasti v soutěži o veřejnou zakázku další subjekty, přičemž nelze vyloučit, že mohl bez tohoto požadavku obdržet výhodnější nabídky. Žalovaný uzavřel, že správce daně řádně vypořádal všechny námitky žalobce uplatněné v průběhu řízení o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně.

[10] Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 22. 5. 2019, č. j. 52 Af 70/2016 - 115, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže je příslušný k projednání správních deliktů podle zákona o veřejných zakázkách. K posouzení toho, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, jsou oprávněny orgány finanční správy. Řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a orgány finanční správy je od sebe nezbytné oddělovat s tím, že obě řízení mohou běžet

na sobě nezávisle. Podle krajského soudu není přitom mezi stranami sporný skutkový stav věci. Krajský soud vyhodnotil, že požadavek žalobce, aby u veřejné zakázky Aktualizace Programu uchazeči doložili, že mají v řešitelském týmu „2 osoby s doloženou znalostí problematiky regionálního rozvoje v Pardubickém kraji“, je diskriminační. Zakázku mohli kvalitně zpracovat i uchazeči se zkušenostmi z jiných regionů. Skutečnost, že žalobce nezveřejnil dodatečné informace, které si vyžádaly společnosti DHV CR, s.r.o., GaRep, s.r.o. a GRANTIKA České spořitelny na stránkách www.esfcr.cz a o těchto dodatečných informacích nevyrozuměl uchazeče QUARTUS, s.r.o., nelze považovat za zanedbatelné porušení, neboť pochybení žalobce mohlo mít vliv na výběr nejlepší nabídky.

[11] Ve vztahu k požadavku žalobce u veřejné zakázky Koncepce rozvoje: „Dodavatel předloží seznam min. tří významných služeb pro územní samosprávný celek v minimální výši každé z nich 300 000 Kč, které dodavatel poskytoval v posledních pěti letech...“ krajský soud uvedl, že se jedná o požadavek diskriminační a v rozporu s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Žalobce nebyl oprávněn požadovat seznam poskytnutých služeb za posledních pět let, neboť zákon o veřejných zakázkách umožňuje požadovat takový seznam jen za poslední tři roky. Jakkoliv byl žalobcem patrně veden snahou získat co nejvyšší plnění, nesmí postupovat v rozporu se zásadou zákazu diskriminace. Dobrá znalost legislativy územních samosprávných celků je nepochybně důležitá, ale i subjekty poskytující služby kupř. státním orgánům by mohly žalobci poskytnout kvalitní plnění. Shodné platí i pro požadavek žalobce u veřejné zakázky Procesní řízení, kde požadoval: „Dodavatel předloží seznam min. tří významných služeb pro územní samosprávný celek v minimální výši každé z nich 500 000 Kč, které dodavatel poskytoval v posledních třech letech.“ Podle krajského soudu se jedná o diskriminační požadavek s tím, že by kvalitní plnění mohly poskytnout kupř. i subjekty se zkušenostmi s plněním pro státní orgány.

[12] Krajský soud doplnil, že při jednání žalobce došlo k neoprávněnému použití finančních prostředků v rámci dotace, a byla tudíž porušena rozpočtová kázeň. Žalobce porušil povinnosti plynoucí z Rozhodnutí i ze zákona o veřejných zakázkách. Krajský soud doplnil, že postup finančních orgánů nezasáhl nepřiměřeně do práva žalobce na samosprávu, neboť žalobce znal podmínky poskytnutí dotace předem, s jejich obsahem souhlasil a finanční orgány toliko kontrolovaly, zda je žalobce dodržel. Krajský soud poukázal na to, že finanční orgány stanovily odvod jen u tří veřejných zakázek (z celkem pěti), u kterých zjistily pochybení. Správce daně přitom sečetl hodnotu těchto tří zakázek a stanovil odvod ve výši 25 % z dotace poskytnuté právě na tyto tři veřejné zakázky. Nastíněný postup vyhodnotil krajský soud tak, že je v souladu se zákonem i principem proporcionality.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[13] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že právní názor krajského soudu nepřiměřeně zasahuje do jeho práva na samosprávu. Stěžovatel má za to, že mu je vytýkáno učinění nesprávné úvahy v rámci zákona o veřejných zakázkách, jímž se však řídil. Napadená rozhodnutí stěžovateli odnímají možnost mít vlastní uvážení v rámci zákona o veřejných zakázkách. Nelze přitom vytýkat stěžovateli, že jeho dřívější úvahy neodpovídají později přijaté judikatuře, a to s ohledem na nejasnou a nepředvídatelnou právní úpravu zadávání veřejných zakázek.

pokračování

Postup stěžovatele nebyl porušením zákona, a i kdyby stěžovatel zákon porušil, nijak to neohrozilo účel dotace, a nikdy tudíž nedošlo k neoprávněnému užití finančních prostředků a porušení rozpočtové kázně. Stěžovatel zdůraznil, že požadavky na dodavatele stanovil se záměrem dosáhnout co nejvyšší kvality plnění tak, aby získal dodavatele se zkušenostmi ze specifického prostředí samosprávy. Postup finančních orgánů považuje stěžovatel za nepřípustný zásah do samosprávy. Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek za zákonný. Žalovaný upozornil na principy, které jsou spojeny se zadáváním veřejných zakázek s tím, že mezi ně patří i princip zákazu diskriminace. Nicméně stanovením kvalifikačních předpokladů (*jak byly uvedeny výše ve shrnutí rozhodnutí finančních orgánů - pozn. Nejvyššího správního soudu*) tento princip stěžovatel porušil. Současně nelze hovořit o zpětném zásahu do volného uvážení stěžovatele, neboť podmínky poskytnutí dotace znal předem. Podle žalovaného na posouzení věci nemá žádný vliv skutečnost, zda došlo k naplnění účelu dotace či nikoliv. Je zřejmé, že stěžovatel porušil dotační podmínky, a tím pádem porušil i rozpočtovou kázeň. Současně žalovaný upozornil, že odvod za porušení rozpočtové kázně byl vypočten z částek vztahujících se jen ke třem veřejným zakázkám z celkem pěti veřejných zakázek, které byly v rámci dotačního programu realizovány. Odvod byl proto uložen v souladu se zákonem i zásadou proporcionality. Žalovaný uvedl, že z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých skutečností krajský soud vycházel a jak je hodnotil po stránce skutkové i právní. Nejvyššímu správnímu soudu proto žalovaný navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že byla podána z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[16] Podle tohoto ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud se bude nejprve zabývat zákonností závěrů krajského soudu a finančních orgánů ve vztahu k jednotlivým veřejným zakázkám.

[19] Ve vztahu k veřejné zakázce Aktualizace programu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel porušil rozpočtovou kázeň. Již správce daně poukázal na to, že stěžovatel ve výzvě k podání nabídek u této veřejné zakázky v rámci technických kvalifikačních předpokladů v rozporu se zásadou zákazu diskriminace požadoval, aby v řešitelském týmu byly „2 osoby s doloženou znalostí problematiky regionálního rozvoje v Pardubickém

kraji.“ Je namístě přisvědčit jak finančním orgánům, tak i krajskému soudu, že tuto veřejnou zakázku mohli kvalitně zpracovat i uchazeči se zkušenostmi z jiných regionů. Byť pravděpodobně bylo záměrem stěžovatele zajistit kvalitní plnění zakázky, je zřejmé, že okruh potenciálně oslovených subjektů nedůvodně omezil. Přitom nemá Nejvyšší správní soud za to, že by Pardubický kraj byl natolik specifický, že nebylo možné, aby zakázku mohli realizovat zájemci z jiných regionů České republiky. Stěžovatel pochybil i v tom ohledu, že nezveřejnil dodatečné informace, které si vyžádaly společnosti DHV CR, s.r.o., GaRep, s.r.o. a GRANTIKA České spořitelny na stránkách www.esfcr.cz a o těchto dodatečných informacích nevyrozuměl uchazeče QUARTUS, s.r.o. Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel ve vztahu k uvedené veřejné zakázce porušil rozpočtovou kázeň, a to v rozsahu její hodnoty, kdy uhradil faktury za požadovaná plnění ve výši 1.125.600 Kč.

[20] Ve vztahu k veřejné zakázce Koncepce rozvoje Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel ve výzvě k podání nabídek požadoval: „Dodavatel předloží seznam min. tří významných služeb pro územní samosprávný celek v minimální výši každé z nich 300 000,- Kč, které dodavatel poskytoval v posledních pěti letech...“ Nejvyšší správní soud souhlasí s finančními orgány, že požadavek na předložení seznamu významných služeb z období posledních pěti let stěžovatel stanovil v rozporu s § 56 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Podle zmíněného ustanovení lze totiž požadovat seznam významných služeb za poslední tři roky. Nejvyšší správní soud dále doplňuje, že požadavek na doložení seznamu služeb poskytovaných pro územní samosprávný celek je diskriminační. Podle Nejvyššího správního soudu by nepochybně mohly kvalitně realizovat veřejnou zakázku subjekty se zkušenostmi z oblasti státní správy s tím, že není vyloučeno, aby kvalitní plnění poskytly i subjekty se zkušenostmi ze sféry soukromé. Byť pravděpodobně bylo záměrem stěžovatele zajistit kvalitní plnění zakázky, je zřejmé, že okruh potenciálně oslovených subjektů nedůvodně omezil. Jakkoliv se stěžovatel snaží vysvětlit, že oblast samosprávy je velmi specifická, a je proto nutné zajistit, aby dodavatel měl potřebné znalosti z oblasti práva územní samosprávy i jiné související znalosti specifik fungování samosprávy, není tento předpoklad bez dalšího odůvodňující vyloučení jiných subjektů z účasti na veřejné zakázce, a to z výše nastíněných důvodů. Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel ve vztahu k uvedené veřejné zakázce porušil rozpočtovou kázeň, a to v rozsahu její hodnoty, kdy uhradil faktury za požadovaná plnění ve výši 1.314.000 Kč.

[21] Ve vztahu k veřejné zakázce Procesní řízení Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel u této veřejné zakázky ve výzvě k podání nabídek v rámci technických kvalifikačních předpokladů stanovil: „Dodavatel předloží seznam min. tří významných služeb pro územní samosprávný celek v minimální výši každé z nich 500 000 Kč, které dodavatel poskytoval v posledních třech letech.“ Nejvyšší správní soud uvádí, že požadavek na doložení seznamu služeb poskytovaných pro územní samosprávný celek je diskriminační. Podle Nejvyššího správního soudu by nepochybně mohly kvalitně realizovat veřejnou zakázku subjekty se zkušenostmi z oblasti státní správy s tím, že není vyloučeno, aby kvalitní plnění poskytly i subjekty se zkušenostmi ze sféry soukromé. Byť pravděpodobně bylo záměrem stěžovatele zajistit kvalitní plnění zakázky, je zřejmé, že okruh potenciálně oslovených subjektů nedůvodně omezil. Jakkoliv se stěžovatel snaží vysvětlit, že oblast samosprávy je velmi specifická, a je proto nutné zajistit, aby dodavatel měl potřebné znalosti z oblasti práva územní samosprávy i jiné související znalosti specifik fungování samosprávy, není tento předpoklad bez dalšího odůvodňující vyloučení jiných

pokračování

subjektů z účasti na veřejné zakázce, a to z výše nastíněných důvodů. Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel ve vztahu k uvedené veřejné zakázce porušil rozpočtovou kázeň, a to v rozsahu její hodnoty, kdy uhradil faktury za požadovaná plnění ve výši 1.320.000 Kč.

[22] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že finanční orgány stanovily odvod jen u tří veřejných zakázek (z celkem pěti), u kterých zjistily pochybení. Správce daně při určování výše odvodu sečetl toliko hodnotu tří veřejných zakázek, u nichž zjistil pochybení (1.125.600 Kč + 1.314.000 Kč + 1.320.000 Kč = 3.759.600 Kč). Následně vypočetl výši dotace, poskytnuté u těchto zakázek, která činí částku 3.195.660 Kč (85 % z částky 3.759.600 Kč). Právě z dotace poskytnuté ve vztahu k těmto třem zakázkám určil odvod ve výši 25 %, což činí částku 798.915 Kč (25 % z částky 3.195.660 Kč). Nastíněná postup správce daně je podle Nejvyššího správního soudu zcela v souladu se zákonem i principem proporcionality.

[23] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatel porušil zákon o veřejných zakázkách, čímž se dopustil i porušení rozpočtové kázně. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že posoudit, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, byly v projednávané věci skutečně finanční orgány s tím, že byly oprávněny zkoumat, zda došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách. Tuto pravomoc je nezbytné oddělit od pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který je oprávněn trestat přestupky na úseku veřejných zakázek. Nejvyšší správní soud v dané souvislosti uzavírá, že finanční orgány nijak nezasáhly do pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a projednávanou věc projednaly plně v rámci pravomoci, kterou jim ukládá zákon.

[24] Současně Nejvyšší správní soud dodává, že není pravda, že by stěžovatel svým postupem neohrozil účel dotace. Jestliže totiž stěžovatel nezákonně zúžil okruh potenciálních účastníků výběrového řízení, omezil tím i možnosti soutěže jednotlivých subjektů, což mohlo vést k tomu, že v důsledku provedených omezení nemusel ve výběrových řízeních obdržet nejvýhodnější a nejkvalitnější nabídky.

[25] Dále je lichá i námitka, že finanční orgány nepřipustně zasáhly do práva stěžovatele na samosprávu. Poskytování dotací ze strany státu je skutečně nezbytné vnímat, jakkoliv s tím stěžovatel polemizuje, jako dobrodíní, které je spojené s povinností dodržovat podmínky poskytování dotací. Není přitom žádných pochybností, že podmínky pro čerpání dotace, včetně příslušné právní úpravy, byly stěžovateli zřejmé již v okamžiku rozhodnutí o poskytnutí dotace. Tyto podmínky proto musel stěžovatel při čerpání dotace dodržovat. Je přitom nepochybně přípustné, aby stěžovatel při realizaci veřejné zakázky užil své vlastní úvahy, která se však vždy musí pohybovat v rámci pravidel pro poskytování dotací. V žádném případě nelze dovodit, že by stěžovatel jako vyšší územní samosprávný celek mohl z práva na samosprávu dovozovat, že má v oblasti dotací právo na širší uvážení než jiné subjekty, které žádají o dotaci. Stěžovatel o dotaci žádal dobrovolně, vědom si toho, že musí dodržet stanovené podmínky. Jen ze specifického postavení stěžovatele v rámci veřejné správy není možné dovozovat odlišná pravidla pro čerpání dotace, resp. že by stěžovatel podmínky poskytnutí dotace nemusel dodržovat. Totéž samozřejmě platí i ve vztahu k nutnosti zohlednit judikaturní vývoj, k němuž může případně docházet až po vyhlášení výběrových řízení na veřejné zakázky.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný, takže důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu